

GENIETEN van voeten wassen

door ERIK MORSINK

APELDOORN, zaterdag

Ze knielt voor me op de grond, terwijl ik in een rieten stoel zit. Ze legt haar handen geduldig in haar schoot, slaat de ogen neer en is een paar minuten stil. Ze maakt haar geest leeg zodat ze zich helemaal kan concentreren op haar handen. Na het openen der ogen, plaatst ze een glazen bak met een bodempje warm water voor me en stroopt haar mouwen op. „Plant hier je voeten maar in”, gebiedt Irmgard Cottaar liefdevol.

Met een volleerd gebaar neemt ze een kruik ter hand en overgiet de beide voeten met nog meer warm water, tot de bak bijna tot het randje toe gevuld is. Op de achtergrond klinkt de bedwelmende muziek van een cd, getiteld Kama Sutra. „Ik wil dat je van mijn voetenwassing geniet”, spreekt Irmgard.

Dan gaat ze aan het werk. Ze besprenkelt, streelt en aait mijn voeten, droogt ze af en zalft ze vervolgens met nardusolie. Deze olie van de aromatische nardusplant werd in het oude Egypte gebruikt als kostbaar parfum. Bovendien werkt het goedje ook nog eens ontstekingsremmend.

Afen toe is Irmgard stil, sluit ze haar ogen weer en lijkt het alsof ze bidt. Maar dat klopt niet. „Dit heeft voor mij niets met religie te maken. Wel is er spiritueel contact, omdat we beiden spiritueel zijn.”

Irmgard geeft sinds een half jaar voetwassingen in de 'spirituele' winkel De Brug in Apeldoorn. De zolderruimte van het pand is ingericht als stilte-

„Ik wil Maria Magdalena in ere herstellen”

kamer. En stilte is precies wat Irmgard nodig heeft tijdens haar 'sessies'. Haar lange bos bruine krullen is bijeengebonden met een knip, ze draagt makkelijke instapschoenen en een lange donkerblauwe jurk, een Jomanda-achtig gewaad. Irmgard gniffelt om die vergelijking. „Ik voel me gewoon prettig in een rok. Het is een ritueel van me om me mooi te maken voordat ik aan de voetwassingen begin. Uit respect voor de mensen die ze gaan ervaren.”

De vergelijking met de bijbelse figuur Maria Magdalena dringt zich op. Deze wenende vrouw maakte Jezus' voeten nat met haar tranen, droogde ze af met haar haren, kuste ze en zalftte ze. „Met nardusolie”, verduidelijkt Cottaar. „Kijk”, wijst ze op twee prenten ach-

■ Irmgard Cottaar: „Het is niet niets als iemand je zijn voeten geeft.”

FOTO: MARTIN HOLLERING

ter een paar waxinelichtjes, „ik ben zelf katholiek opgevoed. Vandaar ook de twee afbeeldingen van de heilige maagd Maria, de moeder van Christus, en deze Maria Magdalena. De laatste verpersoonlijkt voor mij het vrouwelijke in ieder mens. Alleen is het bij deze twee vrouwen een beetje

doorgeslagen. De één wordt letterlijk de hemel in geprezen, de ander werd tijdens haar bestaan op aarde verguisd. Ik vind dat die twee elementen in evenwicht moeten zijn. En ik wil Maria Magdalena in ere herstellen. Maar met het instituut kerk heb ik niets.”

„Dit hele verhaal”, benadrukt Irmgard, „vertel ik mensen er niet bij. Ze moeten de voetwassing vooral ervaren en er volop van genieten.” Dienstbaarheid aan de ander staat bij de Apeldoornse Cottaar hoog in het vaandel. Voor tien euro krijg je een 'behandeling' met water en plantaar-

dige olijfolie die is aangevuld met enkele druppels nardusolie. „Als je het hele flesje zou doen, word je hartstikke ziek”, lacht Irmgard.

Haar vader, die haar op zijn sterfbed vroeg om zijn voeten met Nivea in te smeren, is haar grote inspiratiebron om dit werk te doen. „Ik had zoiets van: 'wauw, dat-ie me dat toevertrouwt!’” vertelt Irmgard. „Dat vond ik geweldig. Vergis je niet, 't is niet niks om iemand je voeten te geven. Later zalftde ik ook de voeten van mijn moeder toen zij overging”, legt Cottaar uit. Ze gebruikt expres het woord overgaan, „want sterven klinkt als een definitief einde en je kunt natuurlijk reincarneren.”

Ook haar goede vriendin Ine ondergaat een voetwassing. Aan het einde van de sessie drukt Irmgard haar handen tegen elkaar en maakt een buiging voor Ine. „Dat is de hartengroet”, legt ze uit.

Ine vond het fijn. Het straalt van haar gezicht af. „Ik voelde toestemming om m'n eigen pad te lopen”, zegt ze. „Ja”, bevestigt Irmgard, „en dat je voeten maar precies mogen gaan waar ze moeten gaan.” Een innige omhelzing en een dikke kus volgen. „Fijn om te doen”, besluit Irmgard Cottaar. „Fijn dat een ander geniet.”

